

JAN DURF-AL
DOOR
CÉDÉ.

Jan vond het heel voornaam, dat de jongens hem den bijnaam van „Durf-al” hadden gegeven!

Nu, hij was dan ook voor geen kleintje vervaard, en als er iets moedigs te doen was, riepen de jongens in koor: „Jan zal 't wel doen!”

Eens gebeurde het, dat Jan en Piet op een middag, toen zij geen school hadden, samen door de straat slenterend, er op uit waren om iets grappigs te bedenken. Zij waren in een overmoedige bui. En na reeds allerlei katekwaad uitgehaald te hebben, zei Piet, terwijl zij een stil straatje insloegen, tegen Jan: „Kijk eens, wat staat daar een hooge ladder tegen dat huis!”

„Ik geloof, dat er iemand aan 't schilderen is,” antwoordde Jan.

„Wel mogelijk; maar nù schildert hij niet, want er is niemand te zien!”

„Misschien is de schilder gaan eten!”

„Zeg Jan,” plaagde Piet, „zoo'n durf-al als jij, zou toch zeker niet die ladder op durven klauteren, hè?”

„Bah!” zei Jan smalend, „waarom zou ik dat niet durven?”

„Nu, maar je maakt me niet wijs, dat je tot boven toe zou komen!”

„Wil je 't zien?” pochte Jan.

„Graag,” juichte Piet, „en je krijgt het dubbeltje, dat ik vanmorgen van Grootvader kreeg, als je het zoldervenster in durft te klimmen!”

Met dat vooruitzicht was Jan de ladder al half op, terwijl Piet angstig rond keek, of er ook iemand aankwam. Hooger en hooger klom Jan, tot hij boven gekomen, nog even met de hand wenkte en daarna door het zolderraam verdween.

Nu werd Piet toch benauwd, want er gingen eenige minuten voorbij, zonder dat hij iets van Jan bemerkte.

Opeens schrok hij, want twee schilders in witte kielen draaiden den hoek van de straat om, naderden de ladder, en verschoven haar een heel eind verder, naar een ander raam.

't Was heel flauw van Piet, dat hij het geval niet aan de schilders vertelde, en er desnoods een flink standje voor over had, om zijn vriendje te helpen. De schrik had hem echter zóó te pakken, dat hij wegliep, en Jan aan zijn lot overliet. Wat er met Jan gebeurde?

Nadat hij in het leuke zolderkamertje was gesprongen, bemerkte hij, dat het een bergplaats van oude boeken en platen was. Omdat het zoo heel stil om hem heen was, durfde hij best naar een paar mooie platen te kijken. Net iets voor hem! Prachtige voorstellingen van De Ruyter en Tromp op zee, die de grootste gevaren trotseerden! En in een hoek stond een plaat in een oude lijst, dat stelde een gebonden man voor, die verbrand werd. Er onder stond, dat het Johannes Huss was. O ja, daar had hij op school wel eens van gehoord. Op den grond lag ook nog een portefeuille met allerlei gekleurde prenten!... hè, wat zou hij ze graag eens nakijken, doch, zoo héél lang wou hij Piet niet laten wachten — dus.... dan maar terug, al zou hij nog graag wat blijven.

Jan ging weer naar het venster. Met behulp van een ouden stoel kon hij er makkelijk uitklimmen. Maar toen hij daarop stond en naar buiten keek, bemerkte hij, tot zijn groote ontsteltenis, dat de ladder een heel eind verzet was. Van zijn ontrouwen vriend is niets te bespeuren, en.... de ladder is niet te bereiken.

Nu wordt Jantje Durf-al toch ook benauwd. Wát moet hij beginnen! Hij kan hierboven toch niet blijven! De mooie platen kunnen hem niets meer schelen. Ten einde raad, neemt hij een kloek besluit. De deur van het kamertje kan open, en zoo komt hij in een klein donker gangetje, dat naar de trap leidt. Met een bonzend hart daalt hij de nauwe trap af, waardoor hij op een ruim portaal komt.

Ook de tweede trap wil hij afgaan, maar nu slaat hem, nadat hij beneden een deur heeft hooren dichtklappen, de schrik in de beenen.

Hij durft geen voet meer verzetten, want er komt een heer naar boven met één grooten hond.

Natuurlijk bemerkt het dier onraad, het rent zijn meester voorbij. Den vreemden jongen ziende, vliegt hij op hem af en blijft dreigend en blaffend voor den inbreker staan.

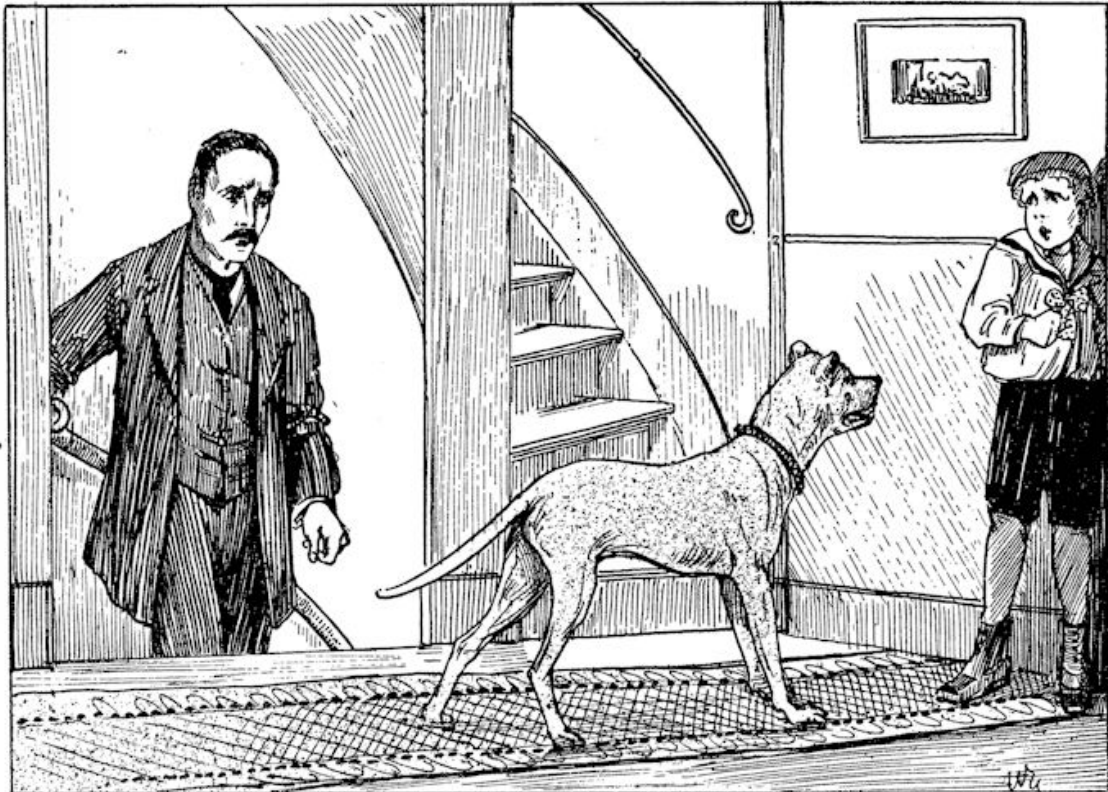
De bewoner van het huis, die hem spoedig volgt, pakt en kalmeert het woedende beest, en vraagt den bevenden knaap, wat

hij daar doet, en waar hij vandaan komt. Stotterend verhaalt Jan Durf-al, dat hij door het zolderraam is geklommen.

„Door het zolderraam?” herhaalt mijnheer B. streng.

„Ja, mijnheer.... maar.... och, ziet u....”

Het antwoord was niet duidelijk. Mijnheer B. begreep echter wel, dat hij met een bijzonder geval te doen had en wenkte den bedremmelen jongen, dat hij even mee in de kamer moest komen.

„Zie zoo,” zei hij, terwijl hij zich in een makkelijken stoel liet neervallen; „vertel me nu eens kalm en geregeld, wat er eigenlijk gebeurd is.”

Toen Jan aan 't eind was van zijn verhaal, dat er hakkelend en stotterend uitkwam, kon mijnheer B. een glimlach niet bedwingen, hij zelf was in zijn jeugd ook geen brave Hendrik geweest. Toch dreigde hij met zijn vinger en zei: „jongetje, jongetje, je zult er ditmaal goed afkomen, maar *iets* moet ik je toch zeggen. Weet je wat in dit geval je grootste fout is geweest? Dat is, dat je er een eer in stelt Jan Durf-al te heeten. Toch vind *ik* dien naam niet goed voor je gekozen, want ik weet iets, dat je *niet durft!*”

„Wat bedoelt u, meneer?” vroeg Jan verwonderd.

„Wel Jan, je durft niet flink *neen* te zeggen, als men je iets verkeerd wil laten doen. Met dat te durven zou je 't in je leven héél wat verder brengen.... Kijk eens Jan, ik geloof best dat je een flinke jongen wilt zijn, maar dat kun je alleen worden als je ook den moed hebt om *neen!* te zeggen.”

„Daar heb ik nog nooit aan gedacht, mijnheer,” zei Jan nadenkend; „maar ik wil het probeeren.”

„Best Jan. Ga dan maar met me mee, dan zal ik je de voordeur uitlaten, ik hoop dat je je belofte houden zult.”

Vrij en blij verliet Jan het huis, waarin hij zooveel had onder- vonden. Dat het geen woorden en schijnbeloften van Jan waren, bleek, toen hij enkele dagen daarna met zijn vrienden voorbij een moestuin kwam, waarvan het hek openstond. Vlak bij den ingang stond een pruimeboom, volgeladen met rijpe pruimen.

„Wie durft er een handjevol te plukken,” vroeg een uit het troepje. „Dat durft Jan wel!” meende een ander.

Toen dacht Jan gelukkig aan wat hij zoo kort geleden beloofd had, en antwoordde met een kleur als vuur: „Nee, *dat* doe ik *niet*. Ik zou je danken.”

Den naam van Durf-al zal Jan nu wel gaan verliezen, maar als hij zóó dóór durft gaan, zal hij genade en eere vinden bij God en bij de menschen.

HANDWERKEN.

Wegens ziekte en sterfgeval kan in dit nummer geen „Handwerken” worden gegeven. Met 1 April hoopt ZUSTER MARIE weder haar gewone artikel te plaatsen.